

Resebrev - december 2011. Vi seglar till Florida, värme & familjejul!

Borta är pumpor, halmdockor och balar. Nu är det jul som gäller. I Mobile startade man månaden med en båtparad här i Dog River. 40-talet båtar deltog, mer eller mindre fantasifullt julsmyskade. För är det något de kan, och gör, i detta land så är det att pynta och dekorera. Speciellt till årets högtider.

Julparad med båt i Dog River, Mobile

Själva fortsatte vi ett par dagar till med förberedelser och bunkring men när det äntligen var dags att segla ut för oss blev det riktigt skitväder. Nordvästlig vind, vilket vi gärna vill ha, men 10-15 m/s är lite väl mycket, framförallt mot strömmen. Här är ett lite udda tidvatten med bara ett låg- respektive högvatten per dygn. Lågvatten inträffar mellan 12 på natten och 9 på förmiddagen och sedan börjar det om. Högvatten ungefär samma tid fast på eftermiddag/kväll. Det innebär att man alltid går efter att det varit lågvatten och därmed mot strömmen in. Mobile Bay är mycket grund, 2-3 meter utom i den stora rännen i mitten.

Nästa dag hade ovädret blåst över men vattnet hade också blåst ut ur viken. Frågan var om djupet skulle räcka till för oss?

Efter lågvattnet klockan 8.00 på morgonen väntade vi. Och väntade. Och väntade. Först framåt 13.00 hade vattnet stigit så att vi kunde komma ut. Snabbt iväg och över Mobile Bay. Lagom tills vi korsat bukten och gått in på Intracoastal Waterway gick solen ned. Det var kallt, riktigt kallt, men stjärnklart och en nästan full måne lyste upp för oss i kolmörkret. På den smala kanalen, som bitvis gick över sjöar, mötte vi stora bargar, letade efter oupplysta sjömärken och bländades av alla julpyntade hus. Mörkt, vackert och trolskt. Efter ett par spännande timmar kunde vi till slut droppa ankaret i en skyddad vik.

På morgonen simmade delfiner runt båten, solen sken och allt blev varmt och skönt igen. Efter bara någon timma korsade vi Floridas gräns och vred fram våra klockor en timma.

Målet för dagen var Pensacola, Floridas äldsta spanska bosättning, som grundades då Tristan de Luna hittade hit redan 1559. De äldsta kvarteren ligger ovanför vår hamn med vackra byggnader som uppfördes av rika pionjärer, omgivna av ekar och magnoliaträd.

Orkanen Ivan slog till längs kusten 2004 och Pensacola drabbades värst då hela den marina industrin slogs ut. Det mesta är idag åter uppbyggt och renoverat.

Tillbaka bland våra favoriter!

Här tog vi en promenad till kända ("world famous" enligt reklamen) Joe Patti's Seamarket. Fisk, hummerklor, gräddor, några potatisar för bara 10 \$ totalt blev en ljuvlig Walewska.

På väg tillbaka till båten stannade en bil "Ni ser ut som seglare, vill ni ha skjuts?" Så slapp vi gå den långa, tråkiga vägen hem.

I Pensacola missade vi fredagens båtparad men istället kikade vi på den stora julparaden på lördagen. Ca 50 000 åskådare lockas varje år till Pensacola för att titta på denna. En kortege med juldekorerade vagnar, orkestrar från stadens alla 7 högskolor och folk, glädje och hög stämning. Kortegedeltagarna slängde halsband och t-shirts till publiken som i sin tur tävlade om vem som kunde fånga flest. Vi med!

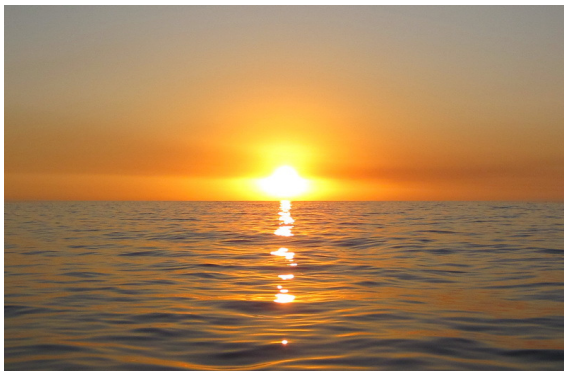
Extra roligt för vår del var att vi hade besök av New York-vännerna Al & Dawn. De är lite före oss och har sin båt i Destin, ca 7 mil härifrån. Där har de också ett hus och det är där de skall slå ner sina bopålar i framtiden, men först skall de till New York över julen. Kul att få en extra dag ihop för nu så vi nog farväl för en bra stund. Tur att det finns e-post!

Själva lämnade vi Pensacola och gick de två timmarna ner till inloppet för att snabbt kunna komma ut. Här ankrade vi bakom kritvita sanddyner men rakt under landningsbanan för Blue Angels, militärflygarna som gör spektakulära flyguppvisningar runt om i världen.

Lyssnade på väderrapporter, kollade prognoser, lagade mat, sjöstuvade och förberedde oss för segling. Nästa eftermiddag drog vi upp ankaret och gav oss iväg österut. Efter en nattsegling kom vi till Panama City där vi kunde välja att gå in eller fortsätta. Första natten var skumpig då vi gick dikt bidevind mot gammal sjö. Sjösjukan började sticka upp sitt fula anlete tidigt. Tog fram mina små armband från Apoteket och efter en stund lugnade det sig. Egentligen tror jag inte på sånt "hokus-pokus" men detta var andra gången som de hjälpte mig. Helt otroligt enkelt.

Prognoserna vid Panama City sa visserligen lite mycket vind nästa natt men sen ok.

Då alternativet var ingen vind alls senare i veckan beslöt vi att fortsätta. Nu var vi inte

längre i lä av land och när vinden kom var det också med stegrande sjö. Det blev ordentligt omstuvat i skåpen för givetvis hade vi inte sjöstuvat ordentligt. Man glömmer fort när man tillbringat en tid på floder. Samtidigt, vi seglade! Glädjen över att vara till havs, på klart och salt vatten, tillsammans med delfiner och havsfåglar är det inte mycket som slår! Lägg till fantastiska solnedgångar, en stjärnklar himmel och lika fina soluppgångar. Ren njutning.

Bang! Jag såg hur biminin och sprayhooden trycktes ihop. Vad var det? Kapten kom snabbt upprusande i tron att vi kört på något. Inte för att vi kunde se något men vi tror att det var en överljudsbang då vi hörde jetplan i luften. Mycket otrevligt. Otrevligt var det också när vi krängde så vattnet sprutade upp i tvättstället och jag skulle stänga utloppet. Ventilhandtaget lossnade och där satt jag med det i handen! Aluminiumet inuti handtaget hade helt löst upp sig.

Här skall vi bo i en vecka

Efter andra natten sansade både vind och sjö sig och sista dygnet blev väldigt lugnt. Dagen innan vi stack iväg var det fullmåne så vi hade ljusa, fina nätter och temperaturen steg för varje timma. Efter knappt tre dygn kunde vi gå in vid St. Pete Beach, utanför Tampa, där vi fått erbjudande om en bryggplats hemma hos en seglare vi mött i The Great Lakes. Självt var han inte på plats för tillfället men hans kompis och dotter ryckte in och var mottagningskommitté. Vilka fantastiska människor vi möter!

Kompisen bjöd dessutom hem oss på middag ett par dagar senare. Alltid lika trevligt att träffa dessa positiva människor och få en inblick i hur de lever och vad de gör. Detta var ett par som bott här året runt sedan 1977 annars är det väldigt många som vinterbor här.

Äntligen hade vi hittat tillbaka till värmen. Ca 20 grader i vattnet, vilket också var vår nattemperatur och över 25 på dagen i strålande sol. Härlig sommarkänsla!

Startade direkt med en promenad i våra närmaste omgivningar. Vi bodde längst ner på St. Pete Beach, i de historiska kvarteren som kallas för Pass-A-Grille, med flera mysiga restauranger och en delikatessaffär ett par block bort. Ut till havet och stranden går man på några minuter. Faktum är att vi till och med bodde vid ett av de historiska husen, ett "landmark" från 1933.

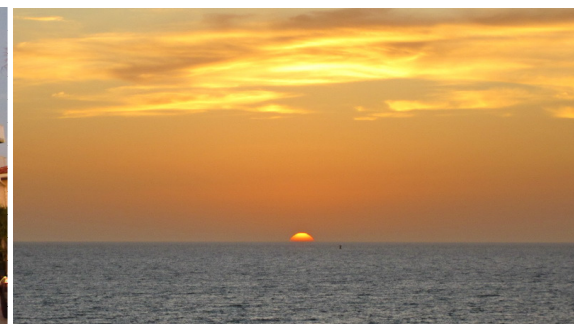

Så här mysigt bor vi

St. Pete Beach beboddes ursprungligen av indianer vilka utrotades av spanjorer på 1500-talet. Så småningom hittade allt fler utvandrade européer hit. Sydligaste delen av ön kallas Pass-A-Grille och tros ha fått sitt namn av kubanska fiskare som rökte sin fisk på sydligaste udden, innan de åkte hem, och som alla som kom in vattenvägen passerade. Runt år 1900 byggdes de första husen här och det dröjde inte många år innan man fick både affär och postkontor. Området införlivades i staden 1911 och då fanns här 21 hus.

Takterrassen på "The Hurricane" blev en favorit

Där samlas folk och kikar på solnedgången

1928 uppfördes Don Cesar, ett pampigt hotell i 10 våningar med 275 rum. Efter depressionen på 1930-talet var det ett rehabiliteringshem och blev senare militärkontor. De strippade byggnaden och målade den militärgrön. 1969 förbereddes rivning men en aktiv medborgargrupp satte stopp för det och köpte huset som åter öppnade som hotell 1973. Nu målat i rosa och fick då sitt smeknamn, the Pink Palace. Idag är det ett kulturminne.

Våra cyklar kom fram och vi tog en heldag längs kusten. Besökte Treasure Island där vi skall bo över jul och nyår. Kollade också in hotellen där vår familj som kommer på besök skall bo. Här är befriande lite stora hotellkomplex utan mest låg bebyggelse, en del gammal, och det är charmigt och lite smårörigt. Allt ligger direkt på stranden som är kritvit och oändlig. Det är lätt att trivas!

Oändliga kritvita stränder

Längs hela kusten går små trolleybussar var 20 minut så vi hoppade på och åkte hela vägen från St. Pete i syd till Clearwater i norr. En tur på 1,5 timma. Vägen kantas av hotell och bostadskomplex, blandat med villor av olika stil och storlek. Ju längre norrut vi kom ju lyxigare blev det och mera välordnat. Själva Clearwater Beach blev för oss en besvikelse. Stora hotell, en hamn där alla båt- och fisketurer utgår, en pir med lite underhållning i samband med solnedgången och en kritvit strand. Men var fanns alla små mysiga butiker, gränder och barer och folkvimlet? Vi återvände snart till charmiga St. Pete Beach och var glada att vi bodde i den södra delen.

Så följde ett par dagar då vi skulle fixa med båten. Trodde vi. Vid lördagens möte av familjen på flygplatsen tänkte vi passa på att besöka Custom Border and Protection för att få våra I-94 (uppehållstillstånden) förlängda. De går ut 14 januari 2012 och redan när vi fick dem uppe i Lake Erie i somras sa man att det bara var att besöka nämnda myndighet så kunde de förlänga dem. Tipset var att vänta så länge som möjligt. För att kolla lämplig tid att besöka dem på en lördag ringde vi. Och nu började problemen! Förlängning beviljas inte alls av Custom utan av Immigrationsmyndigheten! De har en handläggningstid på 45 dagar så man rekommenderar att ansökan skall ske 60 dagar innan I-94 går ut! Vi var alltså jättesent ute! Två hela dagar gick till att ringa myndigheter, boka tid, skicka in ansökan (vilket var ett 5-sidigt formulär med massa bilagor), åka till banken och fixa en check för ansökningsavgiften och slutligen skicka hela bibban på säkraste sätt. Om 10 dagar skall vi få ett kvitto på att man har mottagit vår ansökan och 3 januari 2012 skall vi på intervju. Bara att hoppas att handlingarna kommit fram och behandlats till dess. Det positiva är att vi får stanna i landet till beslut meddelas. Blir det avslag måste vi ut!

22 december gick vi till ett varv och lyfte båten så att kapten kunde byta ut vår trasiga ventil till tvättstället. Känns klart bättre att veta att den fungerar när den behövs! Därefter flyttade vi upp till seglarvänner på Treasure Island så att vi skall vara närmare våra kära som skall bo på hotell. Och vilket välkomnande vi fick! Middag och en massa bra information.

Välkommen seaQwest! Står det på skylten

Ännu ett par av dessa fantastiskt vänliga människor som vi har mött på vår resa. Vi får ligga med båten vid deras brygga och själva reste de dagen efter till Kalifornien över helgerna. Just den delen vi bor på heter Capri Island, och precis som många andra platser i Florida är den till största delen konstgjord. Från början fanns en liten ö och från den har man byggt ut sk. "fingers" så att alla har strandtomt och båtplats, väldigt trevligt. De flesta husen här är vanliga enplansvillor men ett och annat lyxschabrak finns också. Tampaområdet har länge klarat sig från orkaner, även om beredskapsplaner finns. Stiger vattnet så är husen på alla dessa "fingers" de första som skall evakuera. Vårt värdpar har flera gånger fått göra det på sina 32 år här men ovädret har tagit en annan väg och de har klarat sig. Inte sedan 1921 har en orkan dragit fram här. Den gången var det en rejäl orkan som skapade "Johns Pass", det allra största inloppet som finns här idag. Där finns nu ett köpcenter, en "boardwalk" i gammal sliten stil och flera restauranger vid Johns Pass Village. Härifrån kan man också åka ut med båtar för fiske och delfinspaning.

Boardwalken vid Johns Pass Village.

Smyger upp klockan sex på julaftons morgon. Det är helt stilla, redan 22 grader och det lyser vackert från alla juldekorerade hus. Men julstämning? Knappast. De flesta Floridabor är inflyttade så många åker bort och firar jul med sina nära vilket innebär att det är ganska öde här i villaområdet. I år firar vi inte jul men får ändå den bästa julklappen av alla, familjen som landar till kvällen denna dag!

Men som alla vet så är det juldagen man firar här i USA och så blev det för oss också. På väg ut till flygplatsen fick vi ett telefonsamtal och vår son berättade att de varit försenade från Europa och därmed missat planet från Atlanta och hit så de blev kvar där över natten. Vi kunde hämta ut en av de bokade hyrbilarna och fick besvikna köra hem igen. Vår julafton slutade istället med filmen "A Christmas Carol".

Nästa morgon åkte vi åter ut till flygplatsen, med massor av fjärilar i magen, och plötsligt så var de där! Hela gänget, våra söner med fru respektive flickvän, min mamma och min bror med familj. Så underbart att se dem igen, det var 14 månader sedan sist! Stort kramkalas förstås och till kvällen julmiddag med kalkon på amerikanskt vis. Resten av månaden ägnades åt intensivt umgänge med våra nära och kära varvat med aktiviteter av olika slag. Bad och sol förstås, shoppingrunda, middagar och födelsedagsfirande. Tillsammans med våra ungdomar såg vi en rafflande hockeymatch på en fullsatt arena där hemmalaget Tampa Lightning, mot alla odds, vann över Philadelphia Flyers med hela 5-1. Även Sverige var representerat, av Victor Hedman som spelar i Tampa.

Det blev en heldag på havet med segling och fiske. Uppankrade på Madeira rev blev det tid för både sol och bad, lunch och vår ena son kunde dra upp fisk efter fisk medan vi andra fick nöja oss med att titta på.

Första fisken! En sandskädda

En lite udda fångst som trasslat in sig i linan

Mammas födelsedag firades med heldag enligt hennes önskemål så vi besökte först Manatee Viewing Center och kikade på dessa udda djur. Sjökor, som det heter på svenska, påminner om enorma sälar men står egentligen närmare elefantsläktet. Manateerna finns bara runt Mexikanska Gulfens kuster där de lever av sjögräs och liknande. Mitt inne i Tampa Bay finns ett kraftverk och där trivs dessa djur i det varma vattnet som släpps ut.

De blyga manateerna var svåra att fånga på bild

Färden fortsatte söderut till Sarasota, några mil söder om Tampa. Först lunch och sedan besökte vi Ringling Museum of Art. En enorm anläggning där en av de fem cirkusbröderna Ringling tidigare bodde. Förutom en stor konstutställning, park med rosenträdgård, familjens vackra villa vid havskanten, Ca´ d´Zan, fanns också en stor utställning om cirkusens historia och då främst den gigantiska Ringling Bros. and Barnum & Bailey Cirkus.

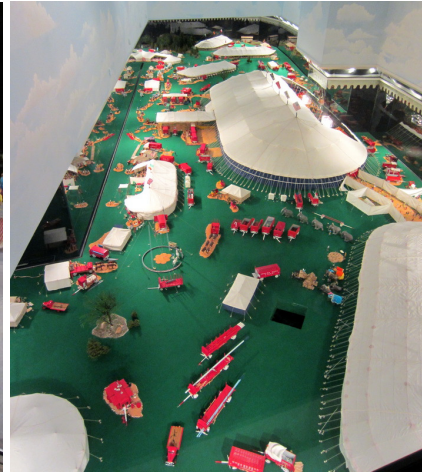
Villa Ca´ d´Zan, direkt vid havskanten

Makarna Ringling, John och Mabel, inspirerades av främst Italien så mycket av konsten och inredningen i huset härstammar därifrån. Vi har besökt många pampiga hus på vår resa och till skillnad från många smaklösa exempel var denna fina villa inredd med stil. Huset är i venetiansk stil och kostade 1,5 miljon dollar att uppföra när det byggdes 1925. Även husets namn är venetianskt och betyder "House of John".

Cirkus Ringling grundades redan 1884 och är världens största, som turnerat i många länder och är än idag igång i USA. I början av 1900-talet slog man sig ihop med Barnum and Bailey. På museet fanns bland annat en jättemodell av hemmaarenan med djurstallar, mattält, träningstält, egen järnvägsstation och allt annat runt cirkusen så som det såg ut under åren 1919-1938. Den stora, fina modellen hade byggts av en enda man, modellbyggaren Howard Tibbals, som hade hållit på i 50 år med bygget. Imponerande!

Cirkusen hade egen järnvägsstation, här från modellen

Delar av modellen, bl a den stora arenan

Gemensamt nyårsfirande förstås. Min bror med familj har en lägenhet, medan de andra bor på hotell, så vi har någonstans att samlas. Under kvällen nyårsmiddag som alla hade bidragit till och umgänge fram till mycket sent. Till och med mamma hängde med till fyra på morgonen!

Champagne och raketer på stranden där vi tillsammans skålade in det nya året 2012!

Heléne @ seaQwest

En av många gemensamma middagar - underbart att ha dem här!